

σφεντόνα

σφεντόνα κ. **σφιντικόν**, η ουσ. [<αρχ. σφενδόνη]. **1.** αυτοσχέδιο επιθετικό, ιδίως κυνηγετικό όπλο των παιδιών για πουλιά. (Τραγούδι: έτσι για πάντα κράτησα την παιδική εικόνα, εκείνου τ' αλητάμπουρα που κράταγε **σφεντόνα**). Συνών. λάστιχο (4) / σαΐτα (2).

- έγινε σφεντόνα, βλ. φρ. έφυγε σαν σφεντόνα·

- έφυγε σαν σφεντόνα ή έφυγε σφεντόνα, κινήθηκε με καταπληκτική ταχύτητα: «μόλις έμαθε πως στο παρακάτω στενό έδερναν τον αδερφό του, έφυγε σφεντόνα να πάει να τον βοηθήσει».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας